

АДВОКАТСКА КОМОРА СРБИЈЕ

Дечанска 13, 11000 Београд, Србија

Телефон: +381 11 32-39-072 Факс: +381 11 32-32-203

e-mail: a.k.srbije@gmail.com

Број: 1092/2024

Датум: 24. октобар 2024. године

Управни одбор Адвокатске коморе Србије је на седници одржаној 19. октобра 2024. донео одлуку бр. 1008-7/2024 којом је утврђена полазна платформа Адвокатске коморе Србије за учествовање у јавној расправи о Нацрту закона о изменама и допунама Законика о кривичном поступку, како следи:

- 1. НЕПРИХВАТЉИВО ЈЕ БРИСАЊЕ ДЕЛА ОДРЕДБЕ ЧЛ.16.СТ.1.ЗКП - ДА СЕ СУДСКЕ ОДЛУКЕ НЕ МОГУ ЗАСНИВАТИ НА ДОКАЗИМА КОЈИ СУ „У СУПРОТНОСТИ СА УСТАВОМ, ЗКП-ОМ, ДРУГИМ ЗАКОНИМА, ОПШТЕПРИХВАЋЕНИМ ПРАВИЛИМА МЕЂУНАРОДНОГ ПРАВА ИЛИ ПОТВРЂЕНИМ МЕЂУНАРОДНИМ УГОВОРИМА“.**

Предложеном изменом чл.16.ЗКП брише се фундаментално правило кривичног поступка које прописује да је незаконит сваки доказ који је „у супротности са Уставом и законом“. Ово правило које на општи начин прописује шта је све незаконито - разуме свако у Србији. Ново решење садржи дефиницију „незаконитог доказа“. Незаконити би били само докази „који су прибављени повредама правила поступка које су изричито предвиђене ЗКП-ом“. Дакле, само у случају да ЗКП изричито прописује да се судска одлука не може заснивати на доказу који је прибављен повредом неке одредбе ЗКП-а реч је о „незаконитом доказу“. А *contrario*, сви други докази који нису изричито прописани као незаконити - су законити.

Изменама је прописано да је сваки незаконит доказа - апсолутно битна повреда кривичног поступка, али је појам незаконитог доказа „нормативно демолиран“ и сведен на случајеве у којим ЗКП изричито прописује да се због повреде правила поступка код прибављања неког доказа – на таквом доказу не може засновати судска одлука. Одредбама чл.58, 65, 67 и 71.Нацрта закона ово је изричито прописано само за налаз вештака, тонски или оптички снимак, узорке форензичко/генетичке анализе и претрес. Оваквим селективним приступом успоставио би се „компримис са незаконитошћу“ и толеранција повреда правила поступка код свих других доказних радњи - што је у дубокој колизији са правничким разумевањем незаконитости доказа у нашем правном поретку и генерисало би знатне штетне последице

Дакле, сваки доказ који је прибављен повредом правила кривичног поступка је незаконит.

Постоје одредбе које уређују апсолутно и релативно битне повреде одредби кривичног поступка – у светлу којих се оцењује колико је неки незаконит доказ утицао на пресуђење. Предложена измена урушила би критеријуме по којима се оцењује (не) законитост доказа.

2. НЕПРИХВАТЉИВА ЈЕ ПРЕДЛОЖЕНА ИЗМЕНА ЧЛ.15.СТ.4.ЗКП КОЈА ПРОШИРУЈЕ СУДСКУ ИНТЕРВЕНЦИЈУ У ДОКАЗНИ ПОСТУПАК И УСПОСТАВЉА ДУЖНОСТ СУДА ДА УТВРЂУЈЕ МАТЕРИЈАЛНУ ИСТИНУ НА ГЛАВНОМ ПРЕТРЕСУ

Из актуелне судске праксе произилази да судови на препознају филигранску разлику између потребе за разјашњењем и недозвољене помоћи тј. да не уочавају разлику између корективне и креативне улоге приликом интервенције суда у доказном поступку. До сада је законско решење подразумевало корективну улогу суда, а ново решење „широм отвара врата“ креативној улози суда која се у највећем броју случајева манифестује у помоћи јавном тужиоцу тако што се у доказном поступку санирају последице његових пропуста уз образложење да се у поступку мора утврдити материјална истина, као да је основни циљ кривичног поступка на нико крив не буде ослобођен, уместо да нико невин не буде осуђен

У правичном кривичном поступку, адверсијална (страначка) концепција главног претреса треба да представља контратежу и неопходан коректив тужилачкој истрази, која је управо и уведена како би се унапредила ефикасност читавог кривичног поступка али под условом да главни претрес буде у функцији заштите квалитета вршења правде и права окривљеног.

Свако инсистирање на повећању доказне иницијативе суда на главном претресу у циљу прикупљања и извођења доказа у потрази за материјалном истином - доводи у питање остварење права на правично суђење које је одредбом чл.6.ст.1.Европске конвенције заштити људских права и основних слобода управо и прописано као право окривљеног да током одлучивања о кривичној оптужби против њега има правичну и јавну расправу у

разумном року пред независним и непристрасним судом. Суштина овог права окривљеног је расправа пред судом али само расправа која испуњава одређене квалитативне стандарде

Међутим, предлагач закона је стао на становиште да Устав РС право на правично суђење прописује на другачији начин од Европске конвенције, тако да у образложењу нацрта наводи како у Србији ово право не представља право окривљеног на расправу пред судом, већ право окривљеног да о оптужби расправи суд, чиме се по схватању предлагача закона грађанима Србије ускраћује уставно право да о оптужби против њих расправи/одлучи суд.

Ова хипотеза да је реч о различитим стандардима одн. да једно право прописује Европске конвенција и оно се односи на расправу пред судом, а да друго право прописује Устав РС и оно се односи да расправу од стране суда, као и да је због тога законодавац обавезан да пропише дужност суда да утврђује материјалну истину на главном претресу - заснована је на „игри речи“ јер се формулације норми Европске конвенције и Устава нешто разликују у преводу, али

суштински гарантују један исти стандард - право на правично суђење који је одређен судском праксом Европског суда и Уставног суда, а који ни у једној својој одлуци нису направили овакво разликовање, полазећи од синтаксе/семантике употребљених речи.

Дакле, идентична је ствар - право да суд расправи и право да се пред судом расправи, јер у оба случаја одлуку о основаности кривичне оптужбе доноси суд, што је суштина права. Ово терминолошко разликовање резултат је различитости језика којим је формулисана Европска конвенција па преведена на српски и Устава који је изворно писан на српском, тако да је потпуно спорна како теза да је уставотворац српским грађанима прописао виши (или нижи) стандард који је различит од стандарда Европске конвенције, тако и друга теза да сама формулација „расправи суд“ аутоматски подразумева начело материјалне истине.

Појам расправе подразумева страначки поступак, а самим тим и расправљање пред судом тако да теза да расправљање суда подразумева судску интервенцију у доказни поступак и да Устав РС искључује класичан страначки главни претрес – нема своје реално оправдање. Зато је споран аргумент да се ЗКП морао овако изменити „због усаглашавања са Уставом“

Постојеће законско решење у чл.15.ЗКП „да суд може интервенисати у доказни поступак“ има својих предности - јер то може чинити само изузетно, али и мана - јер то може чинити увек ако оцени да су изведени докази противречни или нејасни и да је то неопходно да би се предмет доказивања свестрано расправио, што значи и у корист оптужбе. Право на правично суђење треба да заштити грађанина од државе, јер му је противна странка јавни тужилац са читавим државним апаратом, буџетом и полицијом као подршком, због чега су странке у условима адверсијалног кривичног поступка фактички неравноправне. Како би један од циљева ЗКП-а морао бити и ублажавање ове неравноправности, а циљ права на правично суђење јесте да заштити грађанина од пристраности суда на његову штету, једно од прихватљивих решења би могло бити да суд има право да самостално изводи доказе „само у корист окривљеног“ што би знатно допринело равноправности странака, поготово у поступцима где није обавезна одбрана и свакако би резултирало правичнијим суђењима.

3. НЕОПХОДНО ЈЕ ИЗБРИСАТИ ЧЛ.406.ТАЧ.5.ЗКП КОЈИ ОСТАВЉА МОГУЋНОСТ ЧИТАЊА ИСКАЗА САОПТУЖЕНОГ КОЈЕГ ОКРИВЉЕНИ НИЈЕ ИСПИТАО, ШТО ЈЕ У ПРАКСИ ПОСТАЛО ПРАВИЛО - ИАКО СЕ ТИМЕ КРШИ ПРАВО ОДБРАНЕ

Правоснажна пресуда донета на основу споразума о признању кривичног дела - доказ је о чињеницама које се односе на кривично дело и кривицу лица осуђеног том пресудом, али не и доказ о чињеницама и околностима које се односе на кривично дело и кривицу другог окривљеног лица. Кривица других лица не може се утврђивати из пресуде донете на основу споразума о признању кривичног дела, јер је реч о дискутабилној примени процесног института чија *inter partes* природа искључује могућност проширења поља примене изван групе лица која су учествовала у закључењу споразума.

Одредбом чл.34.Устава гарантовано је право на претпоставку невиности која ће бити повређена ако судска одлука окривљеног прогласи кривим пре него што је по закону доказана његова кривица. Чланови судског већа не смеју поћи од предубеђења да је оптужени учинио кривично дело за које се терети, јер је терет доказивања кривице на тужиоцу. Адекватна примена наведених начела подразумева да се у пресуди на основу споразума о признању кривичног дела који закључује један од окривљених не могу изводити закључци о чињеницама на основу којих би се прејудиицирала кривица другог окривљеног. У супротном радило би се о кршењу претпоставке невиности.

ЗКП нигде не искључује могућност да се саокривљени саслушају као сведоци, већ упознавање са садржином њихових исказа прописује само као могућност а не као обавезу. Због тога законодавац и користи формулацију „суд може“ а не „суд ће“. На основу чл.406.ЗКП развила се погрешна судска пракса која подразумева читање исказа саоптуженог као правило, па чак и читање споразума о признању кривичног дела. Одредбом чл.33.ст.4.Устава и чл.68.ст.1.тач.10.ЗКП прописано је да свако коме се суди за кривично дело има право да испитује сведоке оптужбе и да захтева да се под истим условима као сведоци оптужбе и у његовом присуству испитују и сведоци одбране. Ово право прописано је као једно од минималних права окривљеног у чл.6.ст.3.тач.д Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

У предмету Вањак против Хрватске Европски суд за људска права опредељује начелно правно схватање када је реч о непосредности извођења доказа у смислу чл.6.ст.3.тач.д. 49. *«Суд је утврдио да се у контексту кривичног поступка сви докази по правилу морају извести у присуству оптуженог на расправи и то због контрадикторности поступка. То не значи да исказ сведока, да би се признао као доказ, увек мора бити дат пред судом и јавно, што се посебно може показати немогућим у одређеним случајевима. Употреба исказа добијених током полицијских извиђаја и судске истраге ради доказивања, сама по себи није противна чл.6.ст.3.тач.д.Европске конвенције уз услов да су поштована права одбране. Та права по правилу захтевају да се окривљеном на правилан начин пружи могућност да се суочи са сведоком и испитује сведока који сведочи против њега, било док овај даје свој исказ или у каснијој фази поступка».*

У предмету Лисса против Италије Европски суд је заузео правни став којим је поставио у исту равну исказ сведока и саокривљеног, када је реч о могућности испитивања веродостојности исказа у контрадикторном поступку 41. *«У вези с тим, чињеница да су изјаве, као и овом предмету, дали саокривљени а не сведоци није релевантна... Тамо где изјава може да буде кључна за доношење осуде, без обзира на то да ли ју је дао сведок у најстрожем смислу речи или саокривљени, она представља доказе оптужбе подложне примени јемстава чл.6 ст.3.Конвенције»*

4. НЕПРИХВАТЉИВО ЈЕ БРИСАЊЕ ЧЛ.2.СТ.1.ТАЧ.20.ЗКП КОЈА ЈАСНО ДЕФИНИШЕ ШТА ЈЕ ИЗВЕСНОСТ КОД УТВРЂИВАЊА ЧИЊЕНИЦА И СЛОБОДНО СУДИЈСКО УВЕРЕЊЕ ВЕЗУЈЕ ЗА ОБЈЕКТИВНА (А НЕ СУБЈЕКТИВНА) МЕРИЛА РАСУЂИВАЊА

Одредбом чл.16.ЗКП прописано је да суд пресуду може засновати само на чињеницама у чију је „извесност“ уверен. Међутим, предложено је брисање чл.2.ст.1.тач.20.ЗКП који је дефинисао појам „извесности“ (закључак о несумњивом постојању/непостојању чињеница заснован на објективним мерилима расуђивања). Тиме је тежиште слободног судијског уверења пренето са објективног на субјективно расуђивање. Овакво решење је спорно јер оставља велики простор судији да свој резон увек може оправдати субјективним утиском и позивањем на слободно уверење, иако је за критичку оцену судског закључивања нужно да образложење судске оцене доказа буде усклађено с објективним мерилима расуђивања. Дакле, предложена измена подстакнуће волунтаризам и арбитрност у поступању судова.

5. НЕПРИХВАТЉИВО ЈЕ ДА СВАКИ ТОНСКИ/ОПТИЧКИ СНИМАК ОКРИВЉЕНОГ БУДЕ ДОПУШТЕН ДОКАЗ - НЕЗАВИСНО ОД НАЧИНА НА КОЈИ ЈЕ ПРИБАВЉЕН ЈЕР СЕ КОД ПРИХВАТАЊА ДОКАЗА НАЧИН ПРИБАВЉАЊА МОРА ПРЕИСПИТАТИ

Одредбом чл.139а.ЗКП уређује се начин коришћења фотографија, тонских и оптичких снимака у сврху доказивања, тако што је јасно прописано да се могу користити снимци безбедносних камера у случају обезбеђења јавних и приватних површина. Ово решење није спорно, као ни могућност коришћења фотографија, тонских или оптичких снимака догађаја/лица која немају својство окривљеног – под условом да нису настали извршењем кривичног дела. Међутим, спорна је и неприхватљива одредба према којој „фотографија, тонски или оптички снимци могу бити доказ у кривичном поступку - када се на њима налази окривљени тј. његов лик или његов глас“ - независно од начина прибављања снимака и независно од тога да ли су ти снимци прибављени извршењем кривичног дела.

Овакво решење демотивисало би МУП и БИА да доказе прикупљају на законом прописан начин у форми посебних доказних радњи – уз наредбу суда, јер им ЗКП директно пружа могућност да сниме било ког грађанина без икакве наредбе суда, а затим тако сачињен снимак објаве у медијима који имају обавезу да чувају поверљивост свог извора. Објављен снимак представљао би законит доказ – независно од начина његовог прибављања – јер се на снимку налази лик/глас окривљеног. Овим се обезмишљавају посебне доказне радње.

Предложено решење „широм отвара врата“ за самостално прикупљање доказа-снимака од стране грађана који ће вршењем кривичних дела неовлашћено прислушкивање, снимање и фотографисање из чл.143 и 144.КЗ - провоцирати потенцијалне учиниоце на извршење кривичних дела. Дакле, грађани ће временом постати самоуки прикривени иследници без одређивања формалних доказних радњи (код којих је провокација на извршење кривичног дела изричито забрањена). Оваквим „материјалима“ који сада постају законит доказ, врло успешно ће се манипулисати у циљу разних уцена уз свеprisутну инструментализацију органа кривичног гоњења у приватне сврхе, које ће оваква законска одредба омогућавати.

6. НЕПРИХВАТЉИВО ЈЕ ПРОПИСИВАЊЕ ПАРЦИЈАЛНОГ ИЗВОЂЕЊА ДОКАЗА БЕЗ САГЛАСНОСТИ СТРАНАКА И ПРАВА СУДА ДА ОДРЕДИ ШТА ЈЕ БИТАН САДРЖАЈ

Важећи ЗКП јасно прописује у чл.405: „Оптички/тонски снимак или електронски запис који се користе као доказ, биће на главном претресу репродукован тако да се присутна лица могу упознати са његовим садржајем.“ То значи да се изводи доказ као целина, а странке се могу сагласити да се изводи само један део око кога су сагласни да је од значаја за доказивање. Међутим, предложена измена чл.405. гласи: „Битни садржај оптичког или тонског снимка или електронског записа који се користе као доказ, биће на главном претресу репродукован уз вођење рачуна о заштити права на приватност“.

Поставља се питање ко одређује шта јесте а шта није „битан садржај“ и како је могуће да суд одреди да се изводи/репродукује само део снимка иако је доказ читав снимак. Заштита приватности не може бити оправдање за редуковање доказивања у кривичном поступку, а уколико је то неопходно суд може одлучити да се део главног претреса затвори за јавност. Међутим, не може се суду дати право да самостално одлучује које делове снимака изводи као доказ и ексклузивно право да мимо предлога и сагласности странака одређује – који део садржине доказа је од значаја за одлучивање, јер би тиме прејудицирао своју одлуку. Суд то може одлучити само у пресуди, а у доказном поступку може само одбити извођење целог доказа. Дакле, предложену одредбу треба брисати јер ће генерисати хаос у пракси.

7. НЕОПХОДНО ЈЕ ПРАВИЛНО УРЕДИТИ ПРАВО НА УВИД У СПИСЕ ПРЕДМЕТА

Изменом чл.68.тач.9.ЗКП прописано је да окривљени има право да непосредно пре првог саслушања изврши увид у „све доказе који су од значаја за доношење одлуке о притвору“. Предложена измена биће узрок многих проблема у пракси јер се органу поступка оставља да сам процењује који докази јесу, а који нису од значаја за доношење одлуке о притвору, уместо да се окривљеном да право да изврши увид у „све доказе који су приложени уз кривичну пријаву, као и остале доказе који су од значаја за доношење одлуке о притвору“ или једноставно „увид у списе предмета“ како би се отклонила свака могућа манипулација јавног тужиоца да својом проценом шта је доказ а шта није - редукује ово темељно право. Коначно, нејасно је због чега и коме је толико значајно да окривљени пре давања првог исказа не зна нешто што знају полиција и тужилаштво, осим ако није реч о калкулацији и креирању простора за самоинкриминацију - иако принцип заштите од самоинкриминације не би требало да се испрпљује у поуци о правима већ би требало да буде правило поступка

8. НЕОПХОДНО ЈЕ ПРАВИЛНО УРЕДИТИ ПРАВО НА УНАКРСНО ИСПИТИВАЊЕ

Изменом чл.402.ЗКП предложена је одредба која гласи „Приликом унакрсног испитивања, председник већа може одобрити постављање питања која се односе на околности о којима сведок, вештак или стручни саветник није исказивао током основног испитивања, ако су питања

усмерена на проверу веродостојности њихових исказа“. Овој формулацији треба додати речи „и уколико су питања усмерена на проверу кредибилитета сведока или вештака“. Тиме би се унакрсно испитивање учинило делотворним јер је потпуно нормално да се поред провере веродостојности исказа, проверава и кредибилитет сведока/вештака.

9. НУЖНО ЈЕ ПРОПИСАТИ ПРАВО ИЗЛАГАЊА БРАНИОЦА НА СЕДНИЦИ ВЕЋА

Изменом чл.448 судија известилац ће реферисати и пресуду и жалбу и одговор на жалбу што отвара питање – која ће бити улога браниоца присутног на седници већа, јер он не излаже више ништа, осим у ситуацији када суд од њега затражи потребна објашњења. Ову одредбу треба изменити у правцу да бранилац може допунити излагање судије известиоца што омогућава делотворан процесни положај а искључује понављање оног што је речено.

10. КОД ПРЕЛАЗНИХ/ЗАВРШНИХ ОДРЕДБИ НАЦРТА УОЧЉИВО ЈЕ ДА НЕДОСТАЈУ ОДРЕДБЕ КОЈЕ УРЕЂУЈУ ЗАКОНИТОСТ ПРЕДУЗЕТИХ ДОКАЗНИХ РАДЊИ КОЈА СЕ ОЦЕЊУЈЕ ПО ОДРЕДБАМА ЗКП КОЈИ ЈЕ ВАЖИО У МОМЕНТУ ПРИБАВЉАЊА

Одредбом чл.217.Нацрта прописано је да ће се поступци који су започети до дана почетка примене овог закона – по одредбама ЗКП (Сл.Гласник РС 72/11, 101/11, 121(12), 32/13, 45/13, 55/14, 35/19, 27/21) довршити по одредбама тог законика. Оваква одредба је сасвим очигледно унета у нацрт да би „анестезирала“ критичке тонове у јавној расправи, за које се претпоставља да неће бити тако гласни ако се измењени ЗКП примењује само *pro futuro*.

Међутим, како је потпуно извесно да ће у поступку доношења закона прелазне и заврше одредбе бити употпуњене одредбама које уређују законитост предузетих радњи, верујемо и измењене у делу који уређује довршетак започетог поступка - тако што ће се речи „ по одредбама тог законика“ заменити са речима „по одредбама овог законика“ – неопходно је у завршним одредбама прописати да ће се законитост доказних радњи које су предузете пре почетка примене овог закона - оцењивати по одредбама ЗКП који је важио у време прибављања доказа (Сл.Гласник РС 72/11, 101/11, 121/12, 32/13, 45/13, 55/14, 35/19, 27/21).

На овај начин би се барем код оцене законитости доказа обезбедила правна сигурност и отклонила сумња - да су поједине измене ЗКП креиране у циљу доказивања конкретних оптужница у предметима који су у току, што би представљало флагрантно кршење начела поделе власти и недопуштено мешање законодавне и извршне власти у рад судске власти.

11. НЕПРИХВАТЉИВО ЈЕ БРИСАЊЕ ОДРЕДБЕ ЧЛ.265.СТ.6.ЗКП КОЈИ ПРОПИСУЈЕ РОК ОД 3 МЕСЕЦА ЗА ДОНОШЕЊЕ ОДЛУКЕ ПОВОДОМ ЗАХТЕВА ЗА НАКНАДУ ТРОШКОВА БРАНИОЦА И ДА ПО ПРОТЕКУ ТОГ РОКА ОКРИВЉЕНИ ИМА ПРАВО ДА ПОТРАЖИВАЊЕ ОСТВАРУЈЕ У ПАРНИЧНОМ ПОСТУПКУ ПРОТИВ Р.СРБИЈЕ

Предложена измена потпуно обесмишљава право на накнаду нужних издатака и награде браниоцу, јер орган поступка више није дужан да одлучи о захтеву у прописаном року.

Окривљени не може више потраживати накнаду у парничном поступку против државе, јер би се у случају брисања ове одредбе парнични суд огласио стварно ненадлежним и упутио на кривични суд као једини надлежан. Међутим, кривични суд не би више имао обавезу да одлучи о захтеву у неком року, тако да би у пракси одлучивали са годину-две закашњења. Посебан проблем јесте и обезвређивање тражених износа новца услед протеча времена током којег не тече законска камата, иако се неспорно вредност новца временом умањује.

12. ИЗМЕНОМ ЧЛ.211.СТ.4.ЗКП СУШТИНСКИ СЕ УВОДИ ОБЛИГАТОРАН ПРИТВОР

Изменом чл.211.тач.4. остављена је могућност одређивања и продужавања притвора само због посебно тешких околности кривичног дела или тежине последице, док је брисано узнемирење јавности. Тиме је знатно проширен круг случајева у којим притвор може бити одређен на све случајеве у којима постоје тешке последице, без потребе да постоји и кумулативан услов у виду узнемирења јавности која оправдава притвор. Дакле, овде је суштински реч о једном виду облигаторног притвора у сваком случају кад суд оцени да су последице извршеног кривичног дела тешке – независно од правне квалификације дела, што оставља превелик простор да ове „каучук норме“ судска пракса испуни стереотипним садржајем. Предложена измена генерисаће волунтаризам суда код одређивања и трајања притвора „у зависности од потреба предмета“ или „у зависности од притисака на предмет“

Коначно, не постоји правно објашњење како у случају неког кривичног дела код кога суд оцени да постоје посебно тешке околности извршења или тешке последице, ове околности могу престати по протеклу времена, осим познате флоскуле да су посебно тешке околности протеклом времена изгубиле на свом значају – што је опет у равни судског волунтаризма а не утврђивања измењених околности на којим би се заснивала одлука о укидању притвора

13. ИЗМЕНОМ СЕ УКИДА ПРАВО БРАНИОЦА ДА ПОДНОСИ ЗАХТЕВ ЗА ЗАШТИТУ ЗАКОНИТОСТИ, ОВО ПРАВО СЕ РЕЗЕРВИШЕ ИСКЉУЧИВО ЗА ЈАВНОГ ТУЖИОЦА

Предложеном изменом без разлога се укида право одбране да оспори законитост решења. Нови ванредни прави лек – захтев за ванредно преиспитивање односи се само на пресуду. Тиме се ускраћује право које је одбрана имала у протеклој деценији – у односу на решења. Није реално очекивати да ће тужилаштво подносити захтев за заштиту законитости често, што ће у пракси гомилати незаконитости које неће бити могуће отклонити правним леком.

**ПРЕДСЕДНИК
АДВОКАТСКЕ КОМОРЕ СРБИЈЕ**

Др Вељко Делибашић, адвокат